

Om *Danmarks* stilling til sagen udtalte *udenrigsministeren* ved fremsættelsen af forslaget til rigsdagsbeslutning i folketinget bl.a.:

„Som det vil være tinget bekendt, var Danmark på sagens første stadier imod Grækenlands og Tyrkiets optagelse i det atlantiske fællesskab. Vi undervurderede på ingen måde disse landes berettigede krav om yderligere sikkerhed eller kritiserede, at de søgte den ved optagelse i pagten. Der lå naturligvis heller ikke den ringeste uvenlighed overfor de to folk, som vi nærer både sympati og respekt for. Vi anerkendte fuldtud, at Grækenland og Tyrkiet havde den samme ret til fuld sikkerhed som Danmark; men det forekom os mest naturligt, at deres sikkerhedsproblemer blev løst på anden måde, som f. eks. ved en *Middelhavspagt*. Vore grunde herfor var bl. a.: de kulturelle bånd, der knytter Grækenland og Tyrkiet til vestmagterne, er nu engang ikke så stærke, som de bånd, der binder de vesteuropæiske magter indbyrdes. En udvidelse af pagtområdet ville desuden automatisk medføre en udvidelse af hvert enkelt Atlantmedlems forpligtelser og risiko. Endelig kunne man jo befrygte, at de to landes optagelse i NATO ville være optakten til at indlemme mere fjernliggende lande i det atlantiske samfund.

Der var andre lande, som delte vore betænkeligheder — eller i hvert fald nogle af disse betænkeligheder. Jeg røber ikke nogen hemmelighed, når jeg afslører at lande som Canada, Holland, Portugal og Norge oprindeligt var betænkelige ved, at Grækenland og Tyrkiet blev optaget som medlemmer af pagten.

Allerede under stedfortræderrådets drøftelser begyndte flere af de lande, jeg lige har nævnt, imidlertid at se mere velvilligt på tanken om Grækenlands og Tyrkiets optagelse i NATO, og under forhandlingerne på rådsmødet i Ottawa viste det sig, at Danmark faktisk var det eneste land, som, når det kom til stykket, opretholdt modstanden mod forslaget om at indbyde de to lande.

.....

Det argument, der uden tvivl vejede tungest hos de lande, som oprindeligt var imod tanken om at optage Grækenland og Tyrkiet i NATO, var, at de to landes store strategiske betydning for Vestens forsvar uvægerligt måtte medføre, at angreb på et af dem eller dem begge ville føre til en stormagtskrig, hvori Atlantmagterne under alle omstændigheder ville blive inddraget. Der var enighed blandt de militære sagkyndige om, at hvad enten Grækenland og Tyrkiet slet ikke blev optaget i nogen sikkerhedspagt, eller de blev medlemmer af en Middelhavspagt, eller de blev optaget i Atlantpagten, ville virkningerne af et angreb på dem være ganske den samme for de vesteuropæiske landes vedkommende. Man ville ikke kunne se på et sådant angreb uden reaktion, fordi et sådant angreb ville blotlægge Atlantmagternes sydlige flanke, og en sådan reaktion måtte efter den almindelige